

<p>Diari de Girona</p>		Tirada: 10.813	Secció: -	
		Difusió: 7.915 (O.J.D)	Espacio (Cm_2): 474	
Cataluña General	Audiència: 27.702	Ocupació (%): 40%	Valor (Ptas.): 126.459	
Diària	17/09/2004	Valor (Euros): 760,03	Pàgina: 74	

Avui arriba a les llibreries el nou títol de Brown, que ha batut tots els rècords de venda

L'Església rep per tots costats

Àngels i dimonis

Dan Brown

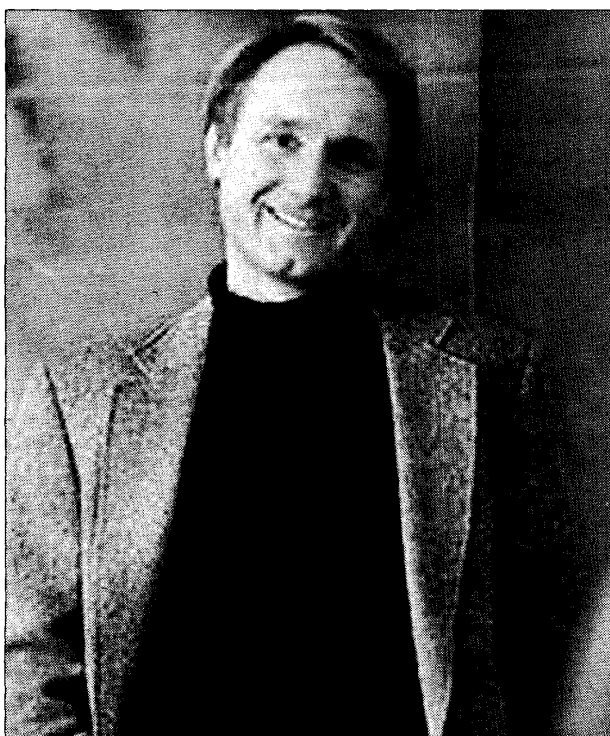
Umbriel, 606 pàgines

Moisés de Pablo
El nord-americà Dan Brown és l'escriptor de *best-seller* que ha batut més rècords en el món literari. Amb *El codi Da Vinci*, ha estat el primer que, publicant l'any passat, ha superat el milió d'exemplars venuts, amb més de 100.000 en català. Ni Cercas, ni Ruiz Zafón, ni Ken Follet (amb 1,4 milions) i el seu *Los pilares de la tierra*, publicat el 1994, li poden fer ombra. El boom mediàtic mundial el duu a una versió de Hollywood, protagonitzada per Russell Crowe.

Àngels i dimonis, publicat en català per Empúries, arriba avui a casa nostra amb una tirada monstre per a tota Iberoamèrica de 500.000 exemplars (!). Però aquesta obra, anterior en el temps, i protagonitzada per l'inefable professor de Harvard, Robert Langdon, no té el gran domini del *tempo* narratiu de la segona part. L'inici és lent, tallat en un garbuix de capítols, 137, alguns d'una sola pàgina i que fragmenten l'acció en excés.

Fins a les 80 primeres pàgines, no aconsegueix engrescar i la lectura és fa feixuga, per a un llibre massa llarg. Tampoc hi ha els enigmes que tant han agradat. Comparteix, això sí, la unitat temporal: manquen unes hores per a la destrucció del Vaticà, amb tots els cardenals, que esculpen un nou Papa. Si *El codi* mostrava París, *Àngels i dimonis*, fa el mateix amb Roma. Dues de les ciutats icona del món.

L'argument exemplifica el conflicte entre creença i ciència, a través d'una secta, els Illumi-

BROWN. Cap altre escriptor –Cercas, Follet o Ruiz Zafón– li pot fer ombra.

nati, que vindicant Galileu, malda per destruir l'Església, donada la seva oposició als avenços tecnològics i utilitzarà una nova font d'energia, l'antimatèria, per fer realitat els seus impulsos nihilistes. És en aquest posicionament, d'altra banda gens mancat de raó, on detectem una fixació del nord-americà. L'Església rep patacades per tots costats.

Trobem fanàtics desitjosos de tornar les vexacions catòliques, i personatges dins l'Església, detestables. En insistir en aquest fet, hi ha una lectura secundària: ens diu que els catòlics tenen el

patrimoni de la intolerància i que les religions protestants d'Amèrica del Nord, algunes de les quals neguen l'evolució, són més acceptables? Creu Brown que els catòlics són el càncer de l'Amèrica anglosaxona? Es podria pensar que sí i que defensa una doctrina antieuropea propera a la de Bush. Un fet que Umberto Eco ens va demostrar que era perillós, perquè l'antisemitisme va néixer dels llibels reaccionaris i contraris a la Il·lustració.

Però l'apartat més negatiu de l'obra, a banda d'aquesta lectura moral, rau en la seva qualitat. Si

El codi és discutible com a llibre de referència, no és pas així com a trama que aporta idees i esdevé un passatemps que, amb la seva lectura feminista de la història sacra, l'encerta de ple. Diguin el que diguin alguns.

En canvi, *Àngels i dimonis* conrea un llenguatge, en ocasions, pobre, reaccions inversemblants o puerils dels personatges, alguns convertits en clics. I uns cops d'efecte finals que duen a la perplexitat o al somriure condescendent, i s'apropen més al fullet o al serial sud-americà, que no pas a la novel·la d'aventures de Victor Hugo. Brown abandona, amb el seu desenllaç, el públic, que com diria Eco, perd el llindar de versemblança que concedeix a l'autor.

Entre el garbuix d'informacions i dades, on apareixen, per exemple, els hassassins àrabs, trobem notes paranoiques, ben nord-americanes, com quan explica que Marx o Bush pare, són Illuminati (una metàfora del món actual, esquizofrènic?), o anècdotes risibles. Així, se'ns diu dels taxistes romans que «*L'hora de la migdiada era eterna, a la Ciutat Eterna, la becaina pública omnipresent era una extensió perfecta de les "siestas" nascudes a l'antiga Espanya*».

Brown va fer un *best-seller* poderós. La seva primera obra és només un assaig. Aquest crític, sense compartir l'odi cec que molts dediquen al *best-seller*, creu que la novel·la no mereixerà l'atenció desmesurada per part del públic que ha distingit la seva predecessora. Tot i l'arrossegament inicial. Però de més verdes en maduren. I cap crític, per sort, dirà mai allò que els lectors, sobirans i lliures, troben interessant.